

François Cluzet Omar Sy

Intouchables

Intouchables

FILM EN EDUCATIE...

... in het vertoningscircuit van *Lessen in het donker*, in het kader van Filmfestival Open Doek, ter gelegenheid van een workshop verzorgd door Jekino of van een film in de klas...

Het medium film kreeg een plaats in het lessenpakket van heel wat scholen, daarom zorgen wij graag voor een degelijke programmatie en pedagogische omkadering. We maken jaarlijks een pittige selectie van een 30-tal films uit het afgelopen seizoen, organiseren op heel wat plaatsen vertoningen en zorgen voor kant-en-klare lesmappen voor een boeiende verwerking in de klas. Daarbij spelen we in op de eindtermen en ontwikkelingsdoelen.

In elke lesmap streven we naar een filmtechnische en inhoudelijke benadering van de film en focussen we op één filmterm.

www.jekino.be
www.opendoek.be
www.lesseninhetdonker.be

FEEDBACK OP DE FILMFICHE!

We horen graag je reactie. Surf naar www.filmfiches.be en laat je (sterren)mening achter bij de film die je zag. De fiches zijn tegelijk een digitale, meer visuele uitdieping van deze lesmap met trailers, foto's en interessante achtergrondinfo.

DOELGROEP
INTOUCHABLES: VANAF
DE TWEEDE GRAAD SO

INHOUDSTAFEL

Filmfiche	4
Regisseur en acteurs	7
Lachen met gehandicapten	13
Vragen	
Een film over vriendschap	17
Vragen	
Reacties verzamelen bij de leerlingen	13
Focus op stereotiepe personages	25
Vragen	
Opdracht: stereotypen in de media	
Opdracht: zelf een buddyfilm verzinnen	
Succesvolle feelgoodmovie	31
Vragen	
Fiche voor de leerlingen	34

FILMFICHE

Kopieer de filmfiche op de volgende pagina voor je leerlingen. Zo zijn ze meteen goed voorbereid op de voorstelling. Ook voor je collega's die de leerlingen vergezellen, kan het een handige leidraad zijn.

Filmfiche

TECHNISCHE KAART

Frankrijk - 2011 - 112 minuten
Frans gesproken - Nederlands ondertiteld

Regie: Olivier Nakache & Eric Toledano

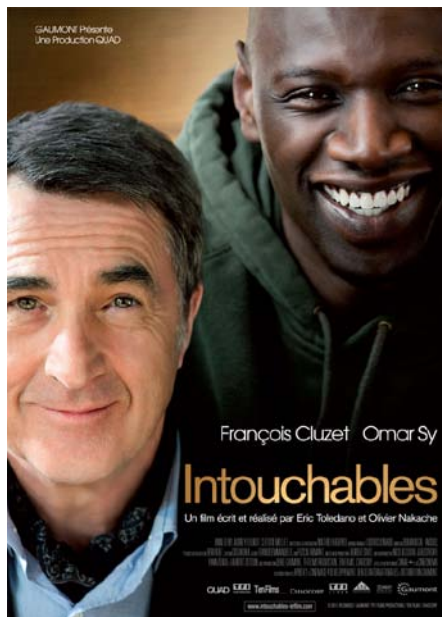
Scenario: Olivier Nakache & Eric Toledano, naar het waargebeurde verhaal *le second souffle* van Philippe Pozzo di Borgo

Productie: Nicolas Duval-Adassovsky, Yann Zenou en Laurent Zeitoun

Met: François Cluzet (Philippe), Omar Sy (Driss), Anne Le Ny (Yvonne), Audrey Fleurot (Magalie)

Budget: 9,5 miljoen euro

Distributeur in België: O'Brother

SYNOPSIS

Na een parapente-ongeluk is de schatrijke aristocraat Philippe verlamd van zijn nek tot zijn tenen. Nu hij aan een rolstoel gekluisterd is, zoekt hij iemand om dag en nacht voor hem te zorgen. Tussen de vele (betrouwbare maar saaie!) kandidaten die komen opdagen, zit ook

de jonge Driss, een ex-gevangene. Die wil enkel een handtekening als bewijs dat hij gesolliciteerd heeft, om verder te kunnen genieten van zijn uitkering. Zijn grote mond en zijn sympathieke nonchalance brengen Philippe aan het lachen, en dat is iets wat hij al lang niet meer had gedaan... Hij zegt tegen Driss dat hij een dag later zijn getekend papier mag komen halen, een arbeidscontract!

OFFICIËLE SITE

<http://www.intouchables.nl/>

Tip: je kan van deze film ook fan worden op Facebook.

WAT VINDT DE PERS?

"De grappigste en meest ontroerende film die we sinds lange tijd gezien hebben."

Paris Match

"Door de echtheid van de vriendschap tussen de mannen, ga je met ze meevoelen. Door die echtheid kun je met ze huilen en met ze lachen. Zelden was een vriendschap op het witte doek zo echt."

Nieuwij.nl

"De feelgood film van het jaar!"

De Cult Corner

VÒÒR JE NAAR DE FILM GAAT

INTOUCHABLES is de meest succesvolle Franse film ooit. Ook in België, Duitsland en de Verenigde Staten slaat de film in als een bom. Niemand kon dit voorspellen, want het verhaal is niet uitzonderlijk... Misschien komt het omdat de film waar gebeurd is? Of omdat er een fikse dosis humor inzit? Vele filmcritici en filosofen hebben naar een verklaring gezocht, maar niemand kan er precies de vinger opleggen. Laat je vooral niet beïnvloeden door al deze artikels. Probeer om zonder vooroordelen naar de film te kijken. En geniet er vooral van! Want – zoals een recensent opmerkte – *"INTOUCHABLES is in de eerste plaats een wake-up call voor al wie met al te veel sérieux door het leven gaat, en daardoor heel wat moois door de vingers laat glippen."*

Regisseur en acteurs

DE REGISSEURS

Eric Toledano en Olivier Nakache brachten al drie eerdere films in de Belgische bioscopen: *JE PRÉFÈRE QU'ON RESTE AMIS...* (2005), *NOS JOURS HEUREUX* (2006) en *TELLEMENT PROCHES* (2009). Maar geen enkele van deze films was zo succesvol als de film die ze in 2011 samen maakten: *INTOUCHABLES*.

De film is gebaseerd op het levensverhaal van Philippe Pozzo di Borgo en zijn verzorger Abdel Yasmin Sellou. In 2002 vertelden deze twee al over hun uitzonderlijke vriendschap in een Frans tv-programma *VIE PRIVÉE, VIE PUBLIQUE* van Mireille Dumas. En een jaar later

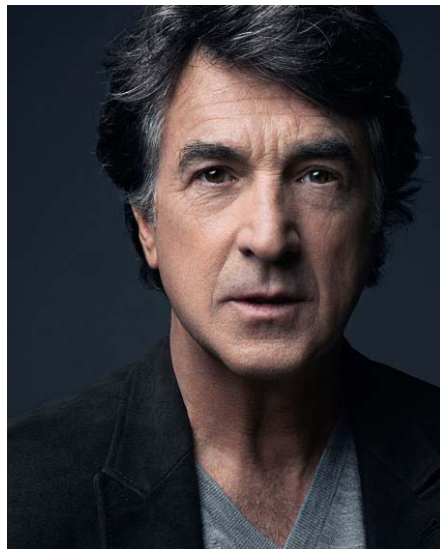
werd er een documentaire over hen gemaakt *A LA VIA A LA MORT*. En het is deze documentaire die Olivier Nakache en Éric Toledano inspireerde voor hun film.

Met knikkende knieën klopten ze aan bij Philippe Pozzo di Borgo, want ze wisten dat hij andere scenaristen en regisseurs eerder al de deur had gewezen. Tijdens hun gesprek overtuigde Philippe hen om er een komedie van te maken. En zo ging de bal aan het rollen. Enkele maanden later klopten ze - opnieuw met knikkende knieën - bij Philippe aan met het resultaat. (Het is altijd spannend als je een film maakt over personen die nog in leven zijn en die hun mening over het resultaat niet onder stoelen of banken steken!).

Na de screening zei Philippe met tranen in zijn ogen: *"Ik stopte jaren geleden met in de spiegel te kijken. Maar in deze film heb ik mijzelf terug recht in de ogen gekeken."* Dat was het mooiste compliment dat de regisseurs én hoofdrolspeler François Cluzet konden krijgen! Philippe stond 100% achter de film en was zelfs in Parijs voor de première. Daar was hij helemaal van de kaart door de enthousiaste reacties van het publiek. *"Ik applaudissee met mijn twee handen!"* grapte hij tegen de regisseurs.

Eric Toledano en Olivier Nakache wisselen in hun film uitgesproken humor af met dramatische momenten. Bij elke emotionele scène hebben ze ruimte gelaten voor goede grappen en elke grap kan omslaan in een gevoelig moment. Zo wordt voorkomen dat het een lollige of juist sentimentele film wordt. En de keuze voor zo'n toon, heeft hen geen windeieren gelegd. Films balanceren altijd tussen een commercieel of een artistiek succes. Maar bij INTOUCHABLES hebben de regisseurs *the best of both worlds* weten te combineren!

<http://www.toledano-nakache.com/>

DE ACTEURS

FRANÇOIS CLUZET

De rol van Philippe Pozzo di Borgo wordt vertolkt door François Cluzet, een beroemd en gevierd acteur. Zo was hij o.m. te zien in LES PETITS MOUCHOIRS (2010), PARIS (2008) en LE HUSSARD SUR LETOIT (1995).

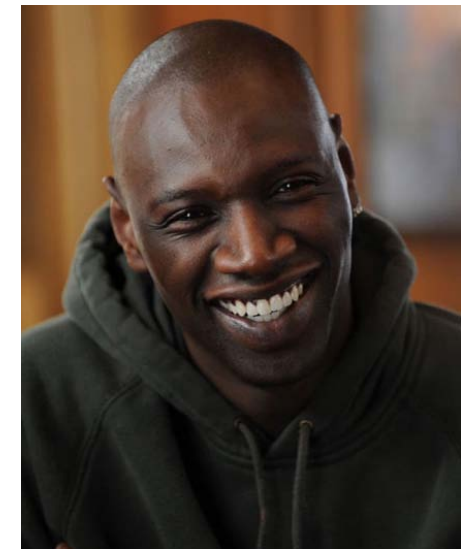
Cluzet bereidde zich nauwgezet voor op de rol van Philippe. François Cluzet: *"Ik heb de echte Philippe ontmoet, en dat wou ik ook. Ik wou zien wat ik van hem kon stelen voor mijn personage. Wat me het meest opviel bij onze ontmoeting, was zijn joie de vivre. Hij lijdt veel pijn, maar daar merk je niets van."*

Maar zelf zegt hij dat het niet zo moeilijk was om een verlamde te spelen, Cluzet: *"Je moet gewoon de hele tijd stil zitten! Je hoofd moet in een bepaalde positie staan en je speelt verlamde. Het voornameste probleem was dat ik nogal een lichamelijke acteur ben. Bij andere films gooi ik af en toe het scenario aan de kant en denk ik na over hoe ik die dialogen met mijn lichaam kan uitbeelden. Hier moest ik tegenovergesteld te werk gaan. In het begin was ik bang dat het publiek het saai zou vinden om mij de hele film lang stil te zien zitten."*

Maar dat is zeker niet het geval. Integendeel. Ondanks het feit dat hij enkel zijn gezicht kan gebruiken, weet de acteur zowel de pijn en het verdriet als ook de lol of de angst pijnlijk duidelijk te maken.

OMAR SY

Omar Sy weet van de innemende Driss een onvergetelijk personage te maken. Sy, van Senegalees-Mauretanische komaf, is nu dankzij INTOUCHABLES, één van de populairste Franse acteurs van dit moment. Hij kende de regisseurs van eerdere projecten. Sy: *"Ik had eerder al drie films met hen gemaakt. En bij elke film werd mijn rol steeds groter. Maar het bleven*

wel vooral komische rollen. In een van onze vorige films moest ik me ontzettend boos maken, en ik heb ze toen blijkbaar verbaasd. Ze hadden niet gedacht dat ik ook zo'n dramatische scène kon spelen. Zo kwam ik in the running voor de rol van Driss."

Voor deze rol heeft hij enkele dagen gewerkt in een revalidatiecentrum, en ook een week training gevolgd. Omar Sy: *"Ik leerde hoe ik mensen met een handicap moet masseren, hoe ik ze best optil of best voor hen zorg. Op die manier kwam ik geloofwaardig over en deed ik mezelf of François geen pijn."*

Het straffe aan zijn rol is dat hij een ogenschijnlijk vlotte, sterke man speelt, maar hij weet dit aspect perfect én geloofwaardig te combi-

neren met een zachte bezorgdheid en liefde. Dat komt mooi tot uiting in de scène waarin Driss wakker wordt van het hartverscheurend gehijg van Philippe, die last heeft van fantoompijnen. Driss laat zich hierdoor niet afschrikken, ook niet als Philippe hem niet aan zijn bed wil (vergelijk met de reactie van een latere verzorger!). Driss zet Philippe in zijn rolstoel en ze gaan een luchtje scheppen in de Parijse nacht. Ze roken een joint -dat zou

Lachen met gehandicapten

Hoewel *INTOUCHABLES* zware thema's bevat, is de humor één van de opvallendste ingrediënten van de film. Van bij het begin zetten Eric Toledano en Olivier Nakache de toon voor de rest van de film. De grappen zijn leuk, maar ook een beetje stout. Driss die hete thee over de benen van Philippe giet om te testen hoe gevoelloos ze precies zijn. Of wanneer Driss de baard en snor van Philippe afscheert en flauwe grappen uithaalt waartegen Philippe zich natuurlijk niet kan verweren. En dan is er die keer dat Driss sneeuwballen gooit naar Philippe die in zijn rolstoel zit en roept *"Hé lui, je moet wel teruggooien."*

De humor kan op het eerste zicht hard lijken, maar voor Philippe lijkt het een terugkeer te zijn naar volwaardig mens zijn. Hij voelt

zich herboren! Driss is de enige die hem niet met medelijden behandelt, maar hem als volwaardig mens aanziet. Uiteraard is Driss niet blind voor Philippes handicap. Hij maakt er dan ook veel grappen over! En het helpt natuurlijk dat Philippe zelf over een gezond gevoel voor humor beschikt.

Daardoor hoeft komen de vele grappen nooit als denigrerend of respectloos over. De film lacht niet met hen, zij lachen met zichzelf en met elkaar. Enkel echte vrienden kunnen dat. Echte vrienden kennen elkaars zwakke punten, aanvaarden ze, maar durven er ook hard om lachen. Toch is het niet meteen de soort humor die je verwacht in een film over mensen met een handicap. Maar mag dat wel? Mogen we wel om die grappes lachen?

VRAGEN

- Waren er grappen in de film die je te grof vond?
- Als Driss sneeuwballen gooit naar Philippe die roerloos in zijn rolstoel zit, mag je dan eigenlijk wel lachen?
- Hoe komen mensen met een handicap doorgaans in de media? Welk beeld krijgen we van hen?
- Heeft de film enkele vooroordelen kunnen doorprikken? Zo ja, welke?
- Heeft de film jouw beeld over zorg dragen voor mensen met een handicap veranderd?
- Wat vind je van deze uitspraak van de 'echte' Philippe: *"Voor mij is lachen een manier om met mijn invaliditeit om te gaan. Dat is puur pragmatisch. Ik ben voor honderd procent afhankelijk van anderen. Dan kan ik ze maar beter verleiden door te lachen. Ik ken ook gehandicapten die alleen maar boos kunnen zijn om hun lot. Dat werkt minder goed."*
- Het aspect 'zorg' en 'medische begeleiding' kan je via een klassengesprek kort belichten. Zeker voor leerlingen/studenten uit zorgrichtingen kan deze film nieuwe inzichten opleveren.

Een film over vriendschap

De film start 's nachts in het centrum van Parijs. Driss zit aan het stuur van Philippe zijn auto, een Maserati Quattroporte. Ze scheuren slalommend tussen auto's door tot ze tegengehouden worden door de politie. "Ik wed voor 100 euro dat ik ze afschud" zegt Driss tegen zijn passagier. "Deze man is ziek en gehandicapt, hij moet dringend naar spoedgevallen", Philippe speelt het toneeltje mee en simuleert een toeval. Uiteindelijk worden ze door de politie naar het ziekenhuis geëscorteerd. De mannen lachen zich een bult en ze zetten hun weg verder. "Nu laat je me begaan" zegt Driss en hij rijdt met Philippe de nacht in.

Daarna wordt de ontmoeting tussen deze mannen verteld in één lange flashback, het is het verhaal

van hun ontmoeting, hun onmogelijke vriendschap en wat deze twee tegenpolen van elkaar kunnen leren.

DRISS EN PHILIPPE

"Sometimes you have to reach into someone else's world to find what's missing in your own."

De vriendschap tussen Philippe en Driss prikkelt en stimuleert, en maakt dat Philippe weer het soort leven kan leiden dat hij door de verlamming bijna was kwijtgeraakt.

Driss weigert Philippe te behandelen als een afstervend kasplantje. Wanneer Philippe Driss vraagt om hem met een liftje in de koffer van

een camionette te plaatsen, steigert Driss. Alleen honden zet je in de koffer. Driss tilt Philippe uit zijn rolstoel en zet hem in de Maserati Quattroporte, die sinds de verlamming niet meer uit de garage was gekomen. *"On va où?" "On va respirer un peu!"* Aan 300 km/uur sleurt Driss Philippe uit het duffe, lamme bestaan waartoe hij gedoemd leek.

Door zijn contact met de assertieve Driss leeft Philippe helemaal op en hervindt hij zijn levenslust. Driss doet niet aan sociaal wenselijk gedrag en is niet bang grapjes te maken over Philippes handicap. *"Hij vindt me niet zielig"*, verklaart Philippe in de film.

Maar Driss durft ook kritiek geven. Langzaam maar zeker wordt Philippe door Driss aangestoken om zijn privéleven op te orde te zetten. Te beginnen met zijn dochter Elisa die zich als een verwend nest gedraagt.

Ook Driss komt in een compleet nieuwe wereld terecht. Driss' nieuwe baan levert hem een slaapkamer op in een vorstelijke woning; een enorm bed, antieke meubels en een luxueuze badkamer. Keerzijde is dat hij als verzorger geacht wordt Philippe uit bed te tillen en dat hij moet leren hoe je een man steunkousen aantrekt. Dat gaat de macho Driss al bijna te ver, maar het kan nog erger. *"Waar dienen die latexhandschoenen voor?"*

Tegelijk wordt Driss geconfronteerd om na te denken over zijn toekomst en over zijn familie, en de plaats die ze in zijn leven innemen.

INTOUCHABLES gaat over de hechte vriendschap die ontstaat tussen twee mannen die in alle opzichten elkaars tegenpolen zijn.

PHILIPPE EN ABDEL

Het verhaaltje van INTOUCHABLES klinkt in eerste instantie niet erg geloofwaardig. Zeg nu zelf: *"Een verlamde Parijse miljonair huurt een uit de banlieues afkomstige Frans-Senegalese ex-gevangene in om hem te verzorgen. En ondanks hun grote klassen- en cultuurverschillen, ontstaat er een hechte vriendschap tussen de twee mannen."* Ja, ja, het zal wel.

Ware het niet dat de film gebaseerd is op het autobiografische boek *Le second souffle* uit 2001 van de aristocraat Philippe Pozzo di Borgo. In het boek raakt hij bevriend met zijn Marokkaanse verzorger Abdel. In de film is Abdel de zwarte Driss geworden.

Twee werelden die elkaar normaal nooit 'toucheren', raken elkaar wel in INTOUCHABLES. Samen genieten Driss en Philippe samen van

de kleine, leuke dingen van het leven. Het geeft hun een gelukzalige gevoel, en dat maakt ze... 'intouchables'! Ook 'de echte' Philippe Pozzo di Borgo vindt de titel van de film een schitterende vondst: *"En weet je waarom? Omwille van de s, we zijn allebei onaan-tastbaar, ieder in zijn soort. Apart zijn we een hoopje ellende, maar samen zijn we onverwoestbaar."*

Philippe Pozzo di Borgo breekt in 1993 zijn nek bij een parapente-ongeluk. Drie jaar na zijn ongeval bezwijkt zijn vrouw Beatrice aan kanker en hij, de directeur van het exclusieve champagnemerkt Pommeroy, belandt in een depressie. Na de dood van zijn vrouw is het thuishulp Abdel Yasmin Sellou die hem er weer bovenop helpt.

Hoe Abdel dat heeft klaargespeeld kan je grotendeels in de film zien. Al goten de regisseurs wel een cinema-sausje over dit waargebeurde verhaal! De grootste verschillen zijn:

- Abdel is Algerijns, Driss Senegalees
- Toen Abdel bij Philippe kwam werken, leefde Beatrice - de vrouw van Philippe - nog. Hij hielp haar ook tijdens haar laatste maanden.
- Philippe is niet getrouwd met zijn pennenvriendin, maar

met een Marokkaanse vrouw die hij ontmoette tijdens een vakantie met Abdel.

Je ziet het, niet alles klopt; maar de kern wel: twee totaal verschillende mensen raken verbonden voor het leven.

Op YouTube.com kan je een reportage bekijken over het ware verhaal van Philippe en Abdel (duur 3 minuten). Je kan het vinden onder de titel [A la vie, A la mort](#)

VRAGEN

- Kan je de titel van de film verklaren? Vind je deze passend?

Waarom ? Heb je andere suggesties?

- Wat leert Philippe van Driss?
- Wat leert Driss van Philippe?
- Philippe en Driss zijn twee totaal verschillende karakters: kan je voor elk hun typische eigenschappen opsommen (vergelijk ook hun 'biotoop', woonst, kledij...)
- Komen je vrienden uit min of meer hetzelfde milieu? Of zijn je vrienden heel verschillend van elkaar? Hoe komt dat, denk je?
- Zou je vriendschap sluiten met iemand uit een totaal andere wereld/(sub)cultuur? Waarom (niet)?
- Kunnen vrienden je echt helpen om obstakels te overwinnen?

Reacties verzamelen bij de leerlingen

Vlak na de vertoning willen leerlingen vaak hun eerste indrukken kwijt. Je hoeft niet onmiddellijk dieper in te gaan op de bedenkingen van iedereen, laat de leerlingen gewoon even 'stoom afdrukken.' Daarbij kunnen enkele eenvoudige vragen helpen:

- Vond je het een goede film? Waarom (niet)?
- Wat vond je het sterkste aan deze film?
- Waardoor bleef je geboeid?
- Was er iets wat je minder goed vond?
- Was er iets wat je niet begreep?
- Welk moment uit de film is je het meest bijgebleven?
- Zou je de film aanraden aan je vrienden? Aan je ouders? Waarom wel/niet?
- Met welk gevoel bleef je achter in je bioscoopzetel?
- Werden er dingen behandeld waarover je meer wil weten?
- Weet je nog wat het allereerste beeld van de film was? En het laatste?

Focus op... stereotiepe karakters

De regisseurs stellen in INTOUCHABLES twee stereotiepe personages tegenover mekaar: Driss is arm en woont in de buitenwijken, heeft problemen thuis en met het gerecht, houdt van coole muziek, snelle wagens, mooie vrouwen, is een ongelofelijke danser... Philippe is rijk, woont in een chique huis in het hartje van Parijs, houdt van klassieke muziek en kunst, schrijft ellenlange gedichten naar zijn pennenvriendin in plaats van eens met haar af te spreken...

Een stereotype is een vaststaand beeld, met name van een groep of bevolking. Bijvoorbeeld de voorstelling van een Fransman met een snorretje, een baret op zijn

hoofd en een stokbrood onder de arm. Van mensen die denken in stereotypen, wordt ook gezegd dat ze zwart-wit denken. Ze stellen de wereld heel simpel voor: zwart of wit, A of B. Maar zo zit de wereld natuurlijk niet in elkaar!

Maar filmmakers maken graag gebruik van stereotypen. De kijkers hebben meteen door wat ze bedoelen en ze kunnen zelf een deel van het verhaal invullen. Als de film zich afspeelt in een andere periode, of in een andere sociale of culturele omgeving, dan kunnen filmmakers dankzij stereotiepe karakters, toch een groot publiek aanspreken. Omdat iedereen er zich wel iets bij kan voorstellen.

Bovendien kan je met stereotypen ook voor een komisch effect zorgen. In de film **LEGALLY BLONDE** bijvoorbeeld speelt actrice Reese Witherspoon een (zo gezegd!) domme blondje. Maar dan blijkt dit domme blondje ongelooflijk slim te zijn en een rechten-diploma te behalen!

Ook de meeste 'buddy-movies' maken gebruik van stereotypen. Twee aan elkaar tegenovergestelde stereotypen moeten tegen hun wil tijd met elkaar doorbrengen, en worden stilaan vrienden. Zo heb je de slonzige vrijgezel en de kuiszieke echtgenoot in **THE ODD COUPLE** (1968). In **SHREK** (2001) is er de teruggetrokken wat agressieve Shrek en de praatgrage, altijd enthousiaste Donkey. In **48 HOURS** (1988) moet een strenge, hardvochtige agent samenwerken met een praatgrage, altijd enthousiaste gangster. In **DUE DATE** (2010) moet een strenge, gespannen brave burgerman dan weer door de VS gaan liften met een praatgrage, altijd enthousiaste werkloze acteur.

Ook **INTOUCHABLES** kan je zien als een variant op deze succesformule, waarbij twee extreme tegenstellingen elkaar voortdurend aantrekken en afstoten.

Maar kan je de personages in **INTOUCHABLES** wel echt stereotiep noemen? De fans van de film vinden dat dit niet het geval is, maar de tegenstanders des te meer! De Franse filosoof Jean-Jacques Del-four schreef over **INTOUCHABLES**: *"Deze film gaat terug naar de jaren 1930, toen iedereen dacht dat zwarten geen cultuur hadden en met alles de spot dreven."* Die kritiek werd ook herhaald toen de film in de VS uitgebracht werd. Sommige Amerikaanse critici noemden de film *"racistisch"* en *"pijnlijk om te bekijken"*. Wat vind jij?

VRAGEN

- Wat vind je van deze kritiek? Kan je ze begrijpen of helemaal niet?
- Zijn de personages uit **INTOUCHABLES** stereotypen?
- Wat zijn de gevaren van het werken met stereotiepe karakters?
- Vind je dat filmmakers een bepaalde verantwoordelijkheid hebben bij het voorstellen van bepaalde bevolkingsgroepen?
- Kan een film een dialoog tot stand brengen tussen bepaalde groepen? Hoe? Kan je een voorbeeld geven?

OPDRACHT: STEREOTYPEN IN DE MEDIA

Stel een lijst op van stereotiepe karakters: het domme blondje, de burgerlijke veertiger, de rijke dame, de slonzige vrijgezel, de kunstenaar...

Waar heb je die stereotypen gezien? In films, op televisie, op

het web, in boeken, magazines, strips...

Ga vervolgens in een klassengesprek na of het gebruik van deze stereotypen een positief of een negatief effect hebben? Misschien beide? Schuilt er in elke stereotiepe een bron van waarheid? Passen bepaalde personages in een bepaald soort film? Zo ja, welke?

OPDRACHT : ZELF EEN BUDDYFILM VERZINNEN

Een filmverhaal bedenken voor een buddy-film is op zich niet zo moeilijk. Het bestaat uit één zin waarin twee heel uiteenlopende karakters gedwongen zijn om samen tijd met elkaar door te brengen. Voor IN-TOUCHABLES wordt dat:

Een verlamde, rijke, snobistische miljardair in een rolstoel wordt verzorgd door een roekeloze, zwarte ex-gevangene uit de armste wijk van het land.

Deze zin bestaat uit twee elementen:

1. de twee tegengestelden (de rijke en de arme)
2. de reden waarom ze samen tijd moeten doorbrengen (de één is verlamd, de ander is zijn verzorger)

Nog enkele voorbeelden:

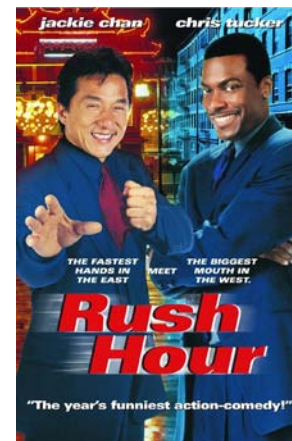
Een gierige oude man trouwt met een geldverkwistend jong meisje
Een hoogbegaafde nerd moet zijn studentenkamer delen met een dom feestbeest
Een priester erft een bordeel
Een havenarbeider adopteert een verwende rijkkeluizoon

Tip: bedenk eerst een leuk personage. Vraag je vervolgens af wie dit personage de meest afschuwelijke tijd kan bezorgen? Voor een priester is het moeilijker met een prostituee op te trekken dan met bijvoorbeeld een boekhouder. Met wie zou een egotrippende wereldster niet willen vastzitten in de lift? Met een nog grotere egotripper?

Hou tijdens deze opdracht de slogan voor de buddyfilm 48 HRS. (1982) in gedachten, want dat is er eentje die je voor elke goede buddyfilm zou kunnen gebruiken: *"They couldn't have liked each other less. They couldn't have needed each other more."*

Geen inspiratie? Geen probleem, blader maar eens door de televisieprogramma's. Heel wat realityseries zijn op dit mechanisme gebaseerd. Denk maar BEAUTY AND THE NERD of aan programma's waar tienerzonen van gezin wisselen.

Lees bijvoorbeeld deze aankondiging van het tv-programma SWITCH: *"Jason Savels (16) uit Ramskapelle en Arno Reijns (16) uit Merelbeke wisselden voor het nieuwe VT4-programma SWITCH een week lang van gezin. Terwijl Arno houdt van shoppen met vriendinnen en van zingen, is visserszoon Jason verzot op motoren en techniek. Wat gebeurt er wanneer ze een week elkaars plaats innemen?"*

Succesvolle feelgoodmovie

“Dé verrassing van dit jaar!”

INTOUCHABLES schoot vanuit het niets naar de nummer 1 in de Franse boxoffice. Tien weken lang bleef het de meest bekeken film, en brak zo het record in de Franse filmgeschiedenis. Maar ook de manier waarop mensen deze film bejubelen als ‘de mooiste film die ik ooit gezien heb’ is heel indrukwekkend. Naar het schijnt lagen zelfs Queen Elisabeth, Angela Merkel en Madonna dubbel van het lachen (al zaten ze – gelukkig – niet samen in één zaal). Volgens de lezers van het NRC is INTOUCHABLES zelfs één van de dertig beste films aller tijden.

Kranten en tijdschriften staan vol met verhalen waarom dit nu wel of juist geen goede film is. Niemand verwachtte dat deze film de grote doorbraak zou betekenen van Eric Toledano en Olivier Nakache. Het succes van INTOUCHABLES is ondertussen ook Hollywood opgevallen. Hollywood-producent Harvey Weinstein (THE KING’S SPEECH, THE IRON LADY, THE ENGLISH PATIENT, INGLORIOUS BASTERDS...) heeft de remakerechten al gekocht en wil Colin Firth in de hoofdrol.

Maar hoe zou je het succes van deze film eigenlijk kunnen verklaren?

EEN LACH EN EEN TRAAN

Toegegeven, het verhaal is niet bijster origineel en de karakters niet erg vernieuwend. Maar INTOUCHABLES is een bijzondere combinatie van drama vermengd met erg goede grappen. INTOUCHABLES beweegt zich vanaf het begin af aan tussen komedie en drama, een keuze die ervoor zorgt dat de film nergens te zwaar wordt. Geheel naar de wens overigens van de echte Philippe Pozzo di Borgo, die wilde dat zijn pakkende en dramatische biografie als een komedie verfilmd zou worden.

Het is wel te begrijpen waarom zijn verhaal zo veel mensen aanspreekt: het wordt door beide regisseurs lichtvoetig en met veel gevoel voor humor gebracht. Er worden grotere thema's aangeraakt als armoede, moeizame relaties en criminaliteit, maar de humor en relativering zijn nooit ver weg.

OPTIMISTISCH VERHAAL

Sociologen proberen het succes te verklaren van deze wonderbaarlijke film. Misschien is het de bood-

schap dat grote klassenverschillen te overbruggen zijn? Misschien hebben mensen behoefte aan optimisme tijdens de eurocrisis?

Philippe Pozzo di Borgo hoeft niet lang na te denken over het waarom van dat succes. *“Omdat we allemaal gehandicapt zijn”,* zegt hij. Zijn land, Frankrijk, verkeert volgens hem in crisis, en niet alleen economisch, maar ook moreel. De mensen voelen zich onzeker. *“Deze film biedt troost. Hij laat zien dat er een oplossing is: de ander. In onze samenleving staat egoïsme voorop. Maar bij tegenslagen red je het niet alleen. Voor mij heeft het lang geduurd voordat ik inzag dat je je beter voelt als je hulp aanvaardt van de ander.”*

Je kan zelfs de metaforische toer opgaan: misschien stelt het personage van Philippe het oude Frankrijk voor, verlamd door zijn privileges. En het personage van Driss staat dan voor de energieke immigrantenjeugd die alles een vitale injectie geeft. Een positieve boodschap waar velen naar snakken! Dat zulke barrières doorbroken kunnen worden, maken de film en de gebeurtenissen waarop deze gebaseerd is wel duidelijk. Kortom, misschien ligt het succes wel in de behoefte aan verhalen over hartverwarmende vriendschap?

VRAGEN

- Wat vind jij van deze sociologische uitleg?
- Denk je dat mensen in deze tijden behoefte hebben aan warme verhalen? Waarom?
- En geldt dat ook voor jezelf?
- Vind je het belangrijk dat een film zorgt voor een komische noot? Of vind je andere dingen belangrijk bij een film? Welke dan?
- Hoe kies je zelf een film uit?

FICHE VOOR DE LEERLINGEN:

Op de volgende pagina vind je een fiche voor de leerlingen. Daarop staan een aantal trefwoorden, citaten en vragen die met de film te maken hebben. Je kan deze fiche gebruiken als leidraad tijdens de bespreking van de film.

INTOUCHABLES is gebaseerd op het autobiografische boek *Le second souffle* uit 2001 van de aristocraat Philippe Pozzo di Borgo.

Komen je vrienden uit min of meer hetzelfde milieu? Of zijn je vrienden heel verschillend van elkaar? Zou je vriendschap sluiten met iemand uit een totaal andere wereld/(sub)cultuur? Waarom (niet)?

Philippe Pozzo di Borgo breekt in 1993 zijn nek bij een parapente-ongeluk. Drie jaar na zijn ongeval bezwijkt zijn vrouw Beatrice aan kanker en hij, de directeur van het exclusieve champagne-merk Pommery, belandt in een depressie. Na de dood van zijn vrouw is het huishulp Abdel Yasmin Sellou die hem er weer bovenop helpt.

Op YouTube.com kan je een reportage bekijken over het ware verhaal van Philippe en Abdel (duur 3 minuten). Je kan het vinden onder de titel [A la vie, A la mort](#)

De Franse filosoof Jean-Jacques Delfour schreef over INTOUCHABLES: *"Deze film gaat terug naar de jaren 1930, toen iedereen dacht dat zwarten geen cultuur hadden en met alles de spot dreven."* Die kritiek werd ook herhaald toen de film in de VS uitgebracht werd. Sommige Amerikaanse critici noemden de film *"racistisch"* en *"pijnlijk om te bekijken"*.

Philippe Pozzo di Borgo over de reden van het succes van INTOUCHABLES: *"Deze film biedt troost. Hij laat zien dat er een oplossing is: de ander. In onze samenleving staat egoïsme voorop. Maar bij tegenslagen red je het niet alleen. Voor mij heeft het lang geduurd voordat ik inzag dat je je beter voelt als je hulp aanvaardt van de ander."*

FICHE VOOR DE LEERLINGEN

Stel een lijst op van stereotiepe karakters: het domme blondje, de burgerlijke veertiger, de rijke dame, de slonzige vrijgezel, de kunstenaar... Waar heb je die stereotypen gezien? In films, op televisie, op het web, in boeken, magazines, strips...

